

Sarmaşık

– enver-ozcaglayan · 07 Kasım 2024



Sarmaşık...

Bir sarmaşık dalıydı ömrümü yağmalayan,
Dalları yaprakları, gönlümün safâsıydı.
O vardı sevgisiyle ruhumu sarmalayan,
Kervan geçmez çölümün kalan tek vahasıydı.

Tıknefes günlerimin çamlıbel soluğuydu,
Gün olur fırtınalar eserdî gözlerinde.
Azgın yangınlarımın buz akan oluşuydu,
Nedir ki gizli derdi? Bilemedim derinde.

Bir solsa, bin açardı gülüşünde neşeyle,
Yeni dallar verirdi çevresini saracak.
Bazan nazla salınır, bakardı da işveyle,
Nice dünler yaşadık asra iz bırakacak.

Sonunda hazan vurdu, soldu can sarmaşığım,
Dallarından ruhuma bitmez ah-ü zâr saldı.

Güneşim söndü sanki, karardı son ışığım,
Yeryüzü zindanında bir garip mezar kaldı...

29.12.2012 Fatih-İST.

Enver Özçağlayan